

nast wågga targaks piddas, ütles: „Külsme-tamisse surm woib õige kerge ja maggus surm olla, sest innimenne istub mahha, uit-nub, ja kui ülles ärkab, siis on ta surnud.”

Salla asst.

Üks soldat kirjotas tutvusele kirja, panni pitseriga finni, — agga ei kirjotand peale kirja, — ja viis posti maasse. Kirja vasto wõttes ütles posti herra: „Agga siia posse jo peale kirjotud ühti, kus pole ja kelle fätte se kirri peab minnema?” — „Sedda posse tar-wis iggaühel teada!” kostis soldat, ja läks omma teed.

Kes otsib, se leiab.

Räfs üsleannetumat tussid tee peál ühhe wanna õiglase mehhe vasto, wõtsid tedda kahhe wahhele, ja küssisid: „Kumb sa enne-mast woil ennam osled, kas wölla-roog woil wasikas?” Wanna kostis: „Ollen õiete praego nende kahhe wahhele juhtunud.”

Pitkus ei olle tarkus.

Räfs folitud meest, teine õiete suur ja teine foggoni pissoke, juhtusid hobist kohto ette. Suur küssis weikesse käest, mis ammetmees ta piddi ollema, — ja kui ta teada olli sanud, ütles pilgo pärast: „Mis tarkust teie suggusel ka woib olla, — teid woiksin keige tele tarkussega tasko pista!” „Mis mitte”, kostis teine, „ja kui sedda teeksitse, siis olleks teil vist ennam tarkust taskus fui peas.”

Kes ei lähhå, sedda wiikse.

„Efš ma sulle jo ammo posse üttelnud, et sa ükskord ikka torni lähhåd?” ütles koh-to tener ühhe wargale, fedda ta wang'i viis. — „Marr'i jut!” vastas warras, „ma pos-leks ello-aialgi senna läinud, kui teie mitte ni armolinne ei olleks olnud, egga mind sen-na winud.”

Oppetus keik hea.

Ühhel rätseppa issandal olli se viis, et omma õppi-poistele igga pühhapäwa õhtul